HQN™

Tume kirg, surmav iha…

MEAGAN HATFIELD

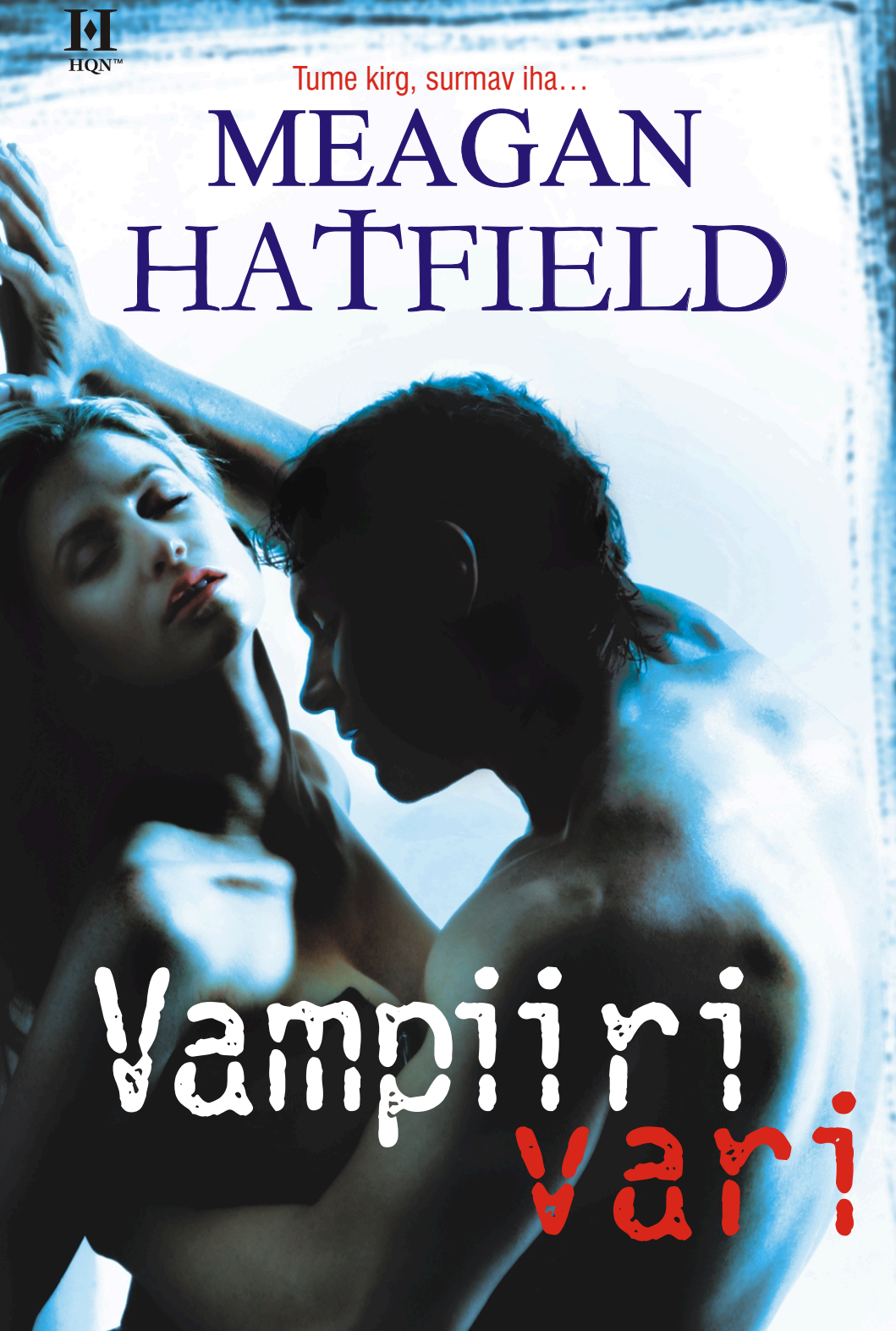

Vampiiri vari

Meagan Hatfield
Shadow of the Vampire
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, ärietteõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anu Rooseniit
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Meagan Hatfield
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad **Harlequin Enterprises Limitedile**. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B01217011
ISBN 978-9949-12-993-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja e-raamatud **www.ebooks.ee**

Proloog

Kuninganna tegi nii, et nad ei saaks surnukehi matta.

Vihkamine ja raev rõhusid Declan Blacki õlgu, mis olid juba niigi rasked äsja avastatud vastutusest kuningana. Kui uudised tema vanemate surmast koopasse jõudsid, oli ainsaks mõtteks Declani peas, et ta ei saanud nende surnukehi kohaseks matuseks ära tuua. Kõik nende kogukonna draakonid olid kogunenud nende mäe ümber, et jätta hüvasti kuninga ja kuningannaga ning tervitada Declanit uue valitsejana. Kuid vampiiride kuninganna oli teinud nii, et nad ei saaks oma muistsest korrast ja traditsioonidest kinni pidada.

Nad ei saanud surnukehi matta.

See oli ainus mõte, mis keerles Declan Blacki peas.

See ja kättemaks.

Declan seisis kaljuserval, põrnitsedes pimeduses sada jalga allpool loksuvat merd. Kuuvalgus ja öötuuled hellitasid tema paljast rinda, kandes lõhna otse temani. Soolane ookeaniõhk mattis randa katvate korjuste leha. Enamik inimolendeid ei märkakski seda. Kuid Declani sisemuses asuv loom tajus seda mereõhu alatoonides heljumas.

Veri.

Declan kükitas maha. Tema saapas jala pöid kõlkus üle rinnatise, saates uperkuuti vette peotäie kiviklibu. Kohkumatult kummardus ta ettepoole ja kallutas pea viltu.

See naine oli seal all. Declan küll ei näinud, kuid haistis teda. Võimsat. Kurja.

Declani terav pilk sihtis all olevaid sakilisi kaljusid ja koopaid, otsides avaust. Ta oli alati pidanud irooniliseks, et mõlemad sõdivad klannid on valinud oma elupaigaks koobaste mugavuse. Vampiirid asustasid maa-alust pinda, draakonid aga elasid pidevalt kavalamaks muutuvat inimasustust vältides kõrgel ülal. Koopa pakutud turvalisus ja kaitse meeldis ka Declani suguseltsile. Ainult üks sissepääs tähendas seda, et nad on alati teadlikud vaenlaste tulekust ja saavad neid takistada või valvata rünnakute vältimiseks koobast.

Draakonite suguseltsi sarnaselt pidid vampiiride maa-alused katakombid olema kindlasti keerukad ja üllatustest tulvil. Ta peab ette vaatama.

Declan sõrmitses käte vahel väikest pruuni kotikest ja tõusis püsti. Ettevaatusest hoolimata teadis ta, et peab tegema seda, mida teha püüdes olid tema vanemad surnud.

Mille eest see naine oli nad tapnud.

Keegi sikutas tema haardest kotti. Declan pööras vuhinal ringi. Lillade silmadega väikest naisisendit nähes muutus terve öö tema laubal olnud korts veelgi sügavamaks.

„Küünis, mine koopasse tagasi," ütles ta kätt sirutades. Kõnetatu sirutas käe kaugemale, hoides kotti Declani käeulatusest väljas. Declan pööritas silmi. Nad pole ju enam tagaajamist mängivad lohepojad.

„Ma tulen sinuga kaasa."

„Põrgutki sa tuled," turtsatas Declan, napsas koti Küünise käest hõlpsasti ära ja pööras naisele selja. Ta libistas rihmad üle laiade

õlgade, veendudes, et kott ripub piisavalt madalal, et tema tiivad ei lõikaks kangast läbi, kui ta draakoni kuju võtab.

„Nad olid ka minu vanemad, Declan."

Õe sõnu kuuldes hingas Declan sisse ja siis aeglaselt välja. „Küünis, palun. Ma ei hakka seda uuesti arutama. Sa olid kohal, kui ma nõukogule ütlesin. Ma lähen üksi."

Tugev käsi haaras Declanil õlast, sundides teda ümber pöörama. „Kuninganna võtab sind vangi ja piinab sind nagu meie vanemaidki, ja mis siis saab? Mis meie suguseltsist saab?"

„See pole siis väljasuremisele sugugi lähemal kui praegu."

Naise silmis välgatas tuli. Hetkeks arvas Declan, et Küünis lööb teda. Põrgu päralt, õe häälest kostev masendus tekitas temas endaski tahtmise iseendale virutada. Kuid Küünis ei andnud endale voli. See polnud tema moodi. Selle asemel tuli õe viha asemele õrnus, mida Declan polnud ei ära teeninud ega ka väärt.

„Me vajame sind, Declan. Kui sina meid ei juhi, on kogu meie suguselts kadunud."

„Ei," pressis Declan läbi kokkusurutud hammaste. „Me oleme kadunud, kui see mõrd oma küüned Draakonikristallile taha ajab. Sa olid ju kohal, kui Doc kirjarulli tõlkis. *Vägi valitseda kõike või purustada üks*," tsiteeris Declan peast. „Tead, mida see tähendab? Kui nad rakendavad selle kivi energiat, allutab kuninganna meid kõiki oma tahtele ja meist saavad orjad nagu muistseil päevil. Või hullemal juhul ta detsimeerib meid. Ja see on seal all," lausus Declan koobastele osutades, „ootamas, et kuninganna seda kasutaks."

„Kirjarull on rebenenud, Declan. Me ei saa isegi kindlad olla, mida see tähendab…"

„Nad surid seda rulli meile tuues," käratas Declan, sõnad tunnetest pragisemas. „Kui ema ja isa uskusid ennustust piisavalt, et end ohverdada, siis on see ka minu jaoks küllalt hea. Nende järglasena

on mul kohustus meie suguseltsi eest hoolitseda. Ma lendan sinna alla hordi katakombidesse ja toon kristalli tagasi."

„Tore. Siis tulen mina sinuga kaasa."

Declan tõi kuuldavale masendatud oige ja tõmbas käega läbi juuste. Vaielda oli mõttetu. Ta tundis Küünist. Naine oli sõdalane, võitleja. Ta ei jäta enne, kui Declan tema palvega nõustub. Mitte et ta õde süüdistaks. Ta oleks ise sama teinud.

„Kas vannud, et teed seda, mida ma ütlen ja kui ma seda ütlen, ega esita küsimusi?"

„Loomulikult." Küünise huuled kõverdusid võidukas naeratuses, enne kui ta õhku sööstis.

Declan jälgis tema kujumuutust sillerdavas roosa-lillas pahvakus ja raputas pead.

„Lollpead ja draakonid," pomises ta Küünisele järele hüpates.

Esimene peatükk

Declan jooksis mööda kitsast tunnelit. Tema selja taga maapinnal mürtsuvate sammude kõla ütles talle, et neil pole põgenemiseks kuigi palju aega. Otse ees haigutas koopasuu, kuuvalguse põgus välgatus näitas neile väljapääsu.

„Küünis!“

„Ma näen seda,“ hõikas naine üle õla, jalad iga võimsa sammuga põntsumas.

„Lenda,“ hüüdis Declan, kui nad rinnatisele lähenesid. Küünis hüppas peatumata tühjusse. Tema kleenuke keha langes sekundi jooksul, enne kui ta kuju muutis ja taevasse tõusis. Declan veendus, et õde on õhus, enne kui end torisedes kaljult lahti tõukas. Tema pikk keha heljus läbi jaheda õhu, muutudes laitmatu täiusega mustaks draakoniks.

Kui ta ülespoole tõusis, nägi ta tagasi vaadates vampiirisõdureid, täies relvis ja valmis tapma aarde nimel, mitte ta nende koopast ära viis.

Taevasse pöördudes peksis Declan tiibadega, et tõusta kõrgemale, all aga sähvis püssitule müür.

„*Küremini*," hüüdis ta telepaatiliselt mõni sekund enne seda, kui kuulid rebisid tema vasaku tiiva nahka. Kuum valuora torkas talle abaluude vahele. Libisedes laskuma, peatus ta, et õhku ahmida.

„*Declan. Tule nüüd!*"

Ta ei teinud õest väljagi. Selle asemel vahtis ta kakskümmend jalga allpool olevat vampiiride hordi. Raev pulbitses tema soontes, kui ta nägi neid mereäärsest katakombist välja valgumas nagu sipelgaid künkalt. Sõdur tõstis vibupüssi õlale ja tulistas. Nooled lõhestasid taevast. Declan pööras nende teele ette, saades käsivarde ühe, mis oli Küünisele mõeldud. Soomustatud ihu särises.

Hõbeotsaga nooled. Declan oigas.

See pole hea.

Väärismetall mõjus tema suguseltsile mürgina, närides läbi nende ihu ja nõristades välja nende väe. Valu käes hambaid kiristades libistas Declan seljakoti üle kaela maha ja viskas selle Küünisele. Too püüdis selle kinni ühe küüniskäega.

„*Võta ja mine*."

Naine vaatas üles. Tema silmist paistev hirm sööbis Declanile hinge. Tänane öö poleks sugugi pidanud nii minema. Nad said küll selle, mille järele tulid. Aga olgu ta neetud, kui võitlus lõpeb sellega, et Küünis saab viga.

Teine nool puuris end läbi Declani reie.

„*Pagan võtaks, Küünis. Sa ju lubasid.*" Mees urises. „*Käi siit minema. Ruttu!*"

Tema kopsudest vallandus kergendusohe, kui õde noogutas. Kui Küünis oli pimedusse kadunud, keskendus Declan vibupüssiga vampiirile. Tiibu laiali sirutades tõmbas Declan end *kamikaze*'na laskumiseks kaardu. Tuli limpsis tema kurgu tagaseina. Tema sõõrmetest rullus välja suitsupahvak.

Vampiir nägi teda tulemas, pööras ringi ja pistis jooksu, aga oli juba liiga hilja. Declan avas lõuad, ujutades sõduri üle draakonitule

valanguga. Kahvatu liha sulas sõduri näolt ja kätelt, valgudes alla kividele.

Enne kui Declan jõudis lõuad sulgeda, täitis taeva järjekordne laskude välgatus. Lõõskav kuumus läbistas tema sooni samasuguse põletava tõhususega, nagu kuulid olid rebinud tema ihu. Tema tiivad sulgusid ja voltisid end selja taga kokku. Pikk koon tõmbus kokku, kuni jahe ööõhk silitas Declani inimnägu, paisates talle silma juuksesalke.

„Pask," pobises ta, hakates pihast ülespoole inimolendi kujul otse maapinna poole langema. Suutmata peatuda, väänles ta kõrgel õhus ja kergitas lõuga, oodates tulemust. Tema keha prantsatas põrmu, põrgates ja libisedes, ihu rebestamas väikesed kivid ja liivaterad. Ta peatus libisedes. Tolmupilv tõusis ja langes siis tema ümber nagu tekk, lämmatades kopse.

Köhides pööras Declan end kõhuli ja avas piilumiseks silmad. Kaks sõdurit tormas tema poole. Kiiresti. Nende mustad vihmamantlid voogasid purjedena nende taga, paljastades laiade pihtade ümber kuulivöödele kinnitatud relvaarsenali.

Vähemalt kuus tükki veel, kõik varustatud nagu sõjaväe relvakandjad. Veel üks võitleja lähenes vähem kui kümne sammu kaugusel nende selja taga.

Lahe.

Kui kaks esimest sõdurit olid peaaegu tema juurde jõudnud, virutas Declan jalaga küljele, lüües nad pikali. Püsti hüpates tõstis ta saba. Tema näole ja kaelale pritsis verd, kui ta torkas saba otsas oleva nuiataolise kera lähimale vampiirile rinda. Ümber pöörates tabas ta teist kõrri. Ta väänas teise sõduri paksu kaela seni, kuni tema käsivartes kajas vastu iiveldama ajav praksatus. Elutut hunnikut maha visates väänas Declan saba teise vampiiri ülakeha jäänustest välja ja pöördus näoga talle läheneva teise sõdurite laine poole.